

ТАЈАНСТВЕНА ЖЕНА

Волео сам да шетам шеталиштем поред градског кеја. Пролазите све време кроз дрворед, а десно недалеко од вас обала реке. У води укотвљени чамци, бродићи и једрилице, па онда одједном угледате јато патака, а мало после јато белих лабудова што се безбрижно сунча, опружа и савија своје дуге вратове као у неком тајанственом ритуалу само њима знаног међусобног споразумевања.

Слатко засићен од уживања у описаним призорима сео сам као и увек на прву слободну клупу поред пута. Хоћу да почнем редовно читање поезије и вадим из торбе прву књигу песама једног младог песника кога критика једнодушно хвали. Хтео сам да се уверим, или не, у њен квалитет, у сваком случају бар да видим о каквој се поезији ради.

Некад понесем и књигу проверених песничких великана. Углавном, мир и тишина који ме окружују идеалан су услов за концентрацију и предавање медитацији које поезија захтева.

Само што књигу узех у руку и хтедох да је отворим, појавила се она. Запазих је одмах са раздаљине око двадесетак метара. Ходала је лежерно, опуштеним ходом. Морала је проћи поред моје клупе. Гледао сам је нетремице због њене ретке али, што одмах запазих, и необичне лепоте. Прошла је врло близу мене не скре-

нувши ни на трен поглед према мени, некако као да је клупа празна као да на њој нема никог. Ходала је готово бешчујно, као да је лебдела а не газила. Учинило ми се у том њеном брзом и кратком проласку да је дубоко замишљена и тешко забринута.

Сасвим случајно, неким стицајем околности нашао сам се и сутрадан на истом месту. И у исто време. Кад гле чуда! Појави се опет она приближавајући се из истог правца.

Опет је прошла и не погледавши ме, удубљена у своје мисли и као потпуно одсутна из околног света. Реших да дођем и следећег дана у минут у исто време. Да проверим да ли је и њен пролазак као и моје седење било случајно. Међутим, згранут као да сањам исти нестваран сан, угледах је готово на истом одстојању како се приближава, оним истим карактеристичним ходом и брзином. Била је потпуно истоветно обучена као и претходна два дана. И тада ме није погледала. Поново је гледала строго право као неки робот.

Није сад то била обична радозналост коју је пробудила у мени. Та жена је до те мере привукла моју пажњу да је постала фикс-идеја мојих мисли. Несвакидашњи догађај чија загонетност ми није више давала мира и морао сам да је решим да би ослободио, опустио свест од неке врсте присилних мисли.

Пошто сам ионако одлазио свакодневно на кеј на једну туру шетње, ја одлучих да одем опет у исто време, и да видим шта ће се десити.

Ја сам на кеј, на моју клупу долазио данима. У нади да ће се нешто догодити на знајући шта, без иједне конкретне помисли шта, али сам био у све већем ишчекивању. Заинтригирало ме да ли ме та жена „робот“ не види уопште, ни издалека док се приближава месту где сам ја седео, све напетости. Чинило ми се да и издалека гледа стриктно испред себе, у једну тачку. Ипак сам

знао да се то не слаже са мојим знањем о радијусу људских очију! Сада ме заинтриговало да ли ће увек бити сама или ће се бар неки пут појавити у друштву? Али увек је била сама!

Пролазила је увек у секунду тачно поред мене. Пролазила је данима а гледала је само право, испред себе не окренувши главу ни за милиметар, ни лево ни десно! Ходала као да је омађијана и као да је загледана у ходу у неку далеку, далеку тачку на видику. Притом, увек је имала израз лица као да је освојила цео свет и сад равнодушно и незаинтересовано шета по својој пријети, јер никад није журила.

После месец дана без икаквих резултата реших да нешто променим. Почео сам у тренутку њених пролазака да јој говорим прво *добар дан* без њеног одговора, па сам додавао *како сте*, али опет ми је био узвраћен само тајац. Ширио сам све више просту реченицу попут *добар дан, како сте, бринем због вас, о, како је лепо и вас видети у оваквој лепоти предела!* Због њеног брзог проласка и дужина реченице ми је, ипак, била ограничена. А увек ме дочекивао само покретни зид немости, непробојног тајца. Сетих се да пробам да уведем још нешто ново. Понеки пут сам нешто цртао или сликао поставивши папир на тло испред клупе. Више пута сам засвирао у гитару знајући кад ће се појавити. Најзад сам уз гитару и запевао, оне одабране, срцепарајуће песме на које само ледена душа може да буде имуна. И ништа! Ништа се није ново догодило! Никакав одзив не доживех! Та жена се понашала увек као да је слепа, gluva и нема! А ја сам био на самој, и то врло порозној граници стрпљења. Моја решеност да дигнем руке од те жене учврстила се још више кад сам израчунао да је од дана кад сам је први пут угледао прошло два месеца!

Моја одлука је била дефинитивна! Престао сам да одлазим на моју клупу у време кад је она пролазила!

И, једног дана, после готово месец дана, у вечерњим сатима – док сам седећи на истом месту, уживао занесен призором сутона на другој обали реке – трже ме из сањарења женски глас особе која је пришла са стране. Тргнувши се, схватих изненађено да је то она!

– Велику грешку сте направили што се нисте појавили на оној клупи следећег дана после нашег задњег виђења. Била сам спремна да се упознам са вама. Али, нажалост сад је већ касно!

Док сам се ја враћао из стања запањености и само што заустих да нешто одговорим, она је већ одмицала убрзаним кораком и њена силуета се негде у даљини, у гомили људи, потпуно изгубила.